

obstal. Češče je prisluhnil, kot da sliši drdranje . . ., toda bil je le ropot tam doli na žagi. Večkrat se je sklonil naprej in napeto zrl v daljo; včasih je res izza ovinka pridrdral dobrodušni kmetiški voz . . ., a Danijel je postajal vsebolj razburjen . . . Razum ga je svaril: »Vrni se, vrni se, če je čas!« In že se je ustavil in se obotavljal. Vztrepetaval je: »To je iz krvi,« bodril se je in še trdovratneje nadaljeval svojo pot; začel se je spešiti, že se je pohiteval, bil je kakor vročičen, čudno truden in mrzlično veder obenem. Pokrajina na desni strani ceste, glasovi, šumi in šepeti — vse to se je sploščevalo v daljšajoč, vedno bolj ožeč se ogromen trak koprnenja, ki je brzel tja daleč nekam, kjer je pa vendarle bilo vse tiho.

»Morda je zdaj še v Ločni,« je pomislil, a še preden je utegnil izmotati iz valujočih misli nov sklep, je obstal kot prikovan: iz daljave je spet začul drdranje in — na belo cesto je kanila izza ovinka črna pika, ki se je vedno bolj gostila in večala.

Danijel je vedel vse. —

Z vso silo si je krotil razburjenost in samogibno si je popravil suknjo, zadrževal je naglo hojo, da bi bil vsaj navidez miren.

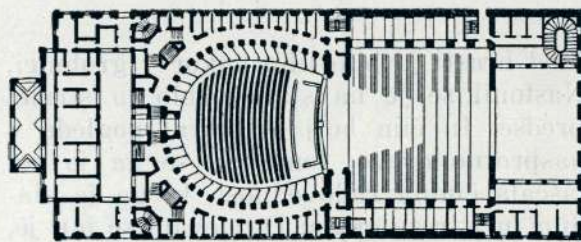
Nehote se je domislil Hilarijeve šaljivke »levi te bodo raztrgali, Danijel!« Toda teh besed se je zdaj spomnil kot iz neke daljne daljave, tuj in nerazumljiv mu je bil njihov pomen. Tudi valovita pokrajina, ki jo je na obzorju mejilo orjaško hribovje, se mu je zazdela povsem tuja, nova, čudovito lepa in neznana. Celo sam sebi se je zazdel tajinstven, zagoneten.

»To je iz krvi, krvi!« se je tolažil in si otrl potno čelo.

Drdranje od daleč se mu je kruto zarezovalo v misli.

»Čemu tako drevi,« se je razvnel in se nerodno stiskal h kraju ceste, v naslednjem hipu pa se je spet vprašal: »Morda se mi le dozdeva.« Toda v trdovratni podzavesti je slutil, da se zdaj, zdaj zgodi zanj nekaj nepričakovanega, nekaj povsem novega.

Kočija se je bližala, bližala, bližala. Grajska gospodična v beli obleki je vodila konja. Bel konj — sanjski val, ki se je prelil v mrak.

GLEDALIŠČE SCALA V MILANU.

Bič je lahko švignil po zraku, da je zašvistelo kot po vztrepetanju jeklenih strun. »Tudi njen brat je zraven. Čemu še on,« je šinilo Danijelu v misli. Že se je obotavljal, toda v čudnem nagonu in kot blazen je razprožil roke in zaklical:

»Gospodična! . . . Gospodična Lea!«

Menil bi, da hoče ustaviti voz. V resnici pa je bil njegov krik komaj slišen in njegove kretnje so bile rahle in pritajene in — gospodična mu je z belo roko zamahnila — ali v začudenje ali v pozdrav — o, kot da je silna luč za hip presekala gosto mrakovje in — voz je lahko švignil mimo . . .

Vse to se je zgodilo v trenutju. Ali Danijel se je ošibil, vse telo mu je zdrgetalo v moten klic za bežečim vozom: »Jaz! . . . Jaz??« — —

In je omahnil brezmočen v vlažno travo in si oči zakril z rokami; toda zaman: še jasneje je videl belo roko, ki je presekala gosto mrakovje . . .

V veličastno grozo tega usodnega trenutka, ko je prvič v svojem življenju umrl, pa se je zlilo kalno valovje mučnih podob: videl je množice, ki se gneto okrog njega z rogajočimi se rokami, lici in pogledi. Te postave so se izoblikovale v določene obraze meščanov: debelušna ženska je z ostudnim smehom razkazovala radovednežem šopek vrtnic, ki jih je osmošolec Bohorič poslal »grajski gospodični« za god . . . in še več je videl: Hilarij spakovaje čita razposajenim sošolcem njegove stihe, povezane v rdeč trak . . .

Ko je vstal, se je opotekel in zasramoval se je, da bi sebe preklel. Svojega telesa ga je bilo sram, celo lastno ime mu je bilo zoprno, zoprno, da ga je bolelo.

In je šel, šel, šel čez travnike, čez polja kot bloden, za njim pa je vršela divja plav krohotajočih se misli . . .